

[Steen.]

til. Det er virkelig min forudsætning, at det er et moderne og tidssvarende hospital, man vil opføre — det kan vel også lade sig gøre i Brønderslev —, og at man vil indrette det sådan, at der skabes mulighed for, at man kan tage alle de moderne og tidssvarende hjælpemidler i sin tjeneste, som der kan være tale om.

En anden læge — det var ham, det ærede medlem hr. Viggo Starcke fandt anledning til at citere — siger, at såfremt hospitalet opføres i Brønderslev, vil patienterne i al fremtid være henvist til at blive behandlet efter forældede metoder. Ærlig talt, er det ikke en kritik overfor fremtidens læger, som af naturlige grunde i hvert fald i dag er uberettiget?

Evald Christensen: Jeg vil gerne komme med et par bemærkninger, først til det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen, der talte til os retsforbundsfolk om, at når vi ville spare på alle områder, så skulle vi også spare på dette område. Det er en fejl opfattelse hos det ærede medlem, at vi vil spare på alle områder. Vi vil være gode ved de syge og ikke mindst ved de sindssyge. Det har vi også på vort program, så det er ikke noget, vi står og hitter på her, det er noget, vi vil arbejde for, om vi nogensinde kommer til at skulle klare denne sag. Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen skal ikke være bange for, at vi vil spare der, hvor det virkelig er nødvendigt at bruge penge, for at de iblandt os, der lider, de iblandt os, der lider mest, kan få de bedste kår at leve under.

Til det ærede medlem hr. Qvist Hansen har jeg et enkelt spørgsmål at gøre. Det ærede medlem nævnte, at kommunen i Brønderslev vil gøre alt muligt for, at det sindssygehospital, vi håber kommer inden så længe, kan udføre sit arbejde bedst muligt. Det er jeg sikker på, at kommunen i Brønderslev vil. Men det ærede medlem nævnte også amtet; det ville på samme måde medvirke til, at det arbejde, der skal gøres, kan udføres bedst muligt på sindssygehospitalet i Brønderslev. Er det rigtigt, vil amtet særlig tage sig af det i Brønderslev? Det forekommer mig, at det har særlig sin opmærksomhed henvendt på centralsygehuset i Hjørring. Jeg tror, det forholder sig således, men det er bare et spørgsmål.

Så vil jeg sige, at når jeg overhovedet tager ordet her, er det, fordi jeg oprindeligt var ordfører i denne sag for min gruppe. Når jeg ikke kom med i udvalget, var det, fordi jeg skulle til Sverige, og det faldt på

nøjagtig samme tid, og så kom det ærede medlem hr. Viggo Starcke med i stedet. Jeg synes dog alligevel, jeg er forpligtet til at sige det, jeg nu siger, efter at have lyttet til de forskellige røster både for og imod, at sindssygehospitalet som allerede vedtaget lægges i Brønderslev. Jeg havde mine betænkeligheder første gang, jeg talte. Jeg nævnte jo også, hvilket kan ses af min første tale, at man skulle tage hensyn til sagkundskaben. Den kan vi ikke komme udenom. Men alligevel mente jeg, at det, der talte for at bygge sindssygehospitalet i Brønderslev, således som det var blevet bestemt i 1947, vejede mest, og derfor måtte jeg uden videre stemme for, at det blev virkelighed, når det engang skulle til afstemning. Men i de par måneder, der er gået, har jeg ikke blot læst om, hvordan sindssygespørgsmålet står i dag, hvordan sindssyge hjælpes bedst i dag, jeg har også talt med mennesker, der virkelig forstår sig derpå. Og dør må jeg sige, at jeg er kommet til det resultat, at jeg vil gå med til at lade spørgsmålet bero en tid endnu, om det er muligt, så vi kan nå det allerbedste resultat med hensyn til det sindssygehospital, vi skal til at bygge i Nordjylland.

Jeg håber som det ærede medlem hr. Søren Andersen, at vi hurtigt kan komme til et resultat, og at det da bliver det bedst mulige, vi kommer til. Derfor vil jeg gerne være med til, at sagen bliver overvejet så grundigt, som den kan overvejes både af det høje ting og af sagkundskaben, for at se, om der kunne findes en bedre løsning end den, vi nåede til i 1947, en løsning, der blev lovgivet om, og som selvfølgelig gælder, hvis ikke vi kommer frem til noget bedre.

Det vil jeg dog gerne sige, at jeg bebrejder i nogen måde sagkundskaben, at den ikke kunne tage klarere standpunkt i 1947, udtale sit standpunkt så stærkt, som det er udtalt her i dag, udtale det sådan, at man ikke den gang kunne komme udenom det. På den anden side vejer det meget, at nu er der ingen fra sagkundskaben, såvidt jeg ved, der taler imod at overveje spørgsmålet engang til.

Jeg har også lyst til at sige til det høje ting, at vi for alvor må overveje spørgsmålet, inden vi afgiver vor stemme, da det nok kan få betydelig indflydelse på hele den behandling, sindssyge skal have i Nordjylland, om vi får det bedst mulige, eller vi får det næstbedste, når vi bygger et nyt hospital. Det er i alt fald det, der er mit dybeste ønske, at vi kan nå frem til det allerbedste på dette område.